

Cate Conte

Moord in het kattencafé

Maddie James is klaar om te settelen op het pittoreske Daybreak Island.
Maar daar spelen zaken die het daglicht niet kunnen verdragen.

Het grootste verschil tussen een kat en een leugen is
dat een kat maar negen levens heeft.

—Mark Twain

De hele dienst lang hadden de ogen van de kat op me gerust. Ik had hem meteen gezien, al probeerde hij zich te verbergen achter een grafsteen ergens achterin. Ik heb gewoon iets met rode kattensnuiten. Bovendien was hij het enige wat kleur bracht op deze grijze, sombere dag. Steeds als ik in zijn richting gluurde, gingen die felgroene ogen recht door me heen. Alsof ik een soort kattenmagneet was. En eigenlijk was dat ook zo. Katten zijn mijn zwakke plek. Ik had nog nooit een kat ontmoet waar ik niet onmiddellijk van hield. Ik had zelfs van die woesteling gehouden die me bijna een oog had uitgekrabd, toen ik een paar jaar geleden als vrijwilliger in een opvangcentrum werkte.

De menigte verspreidde zich. De mensen liepen naar hun auto's, in gedachten al aan de lunch, en de kat werd wat minder schuw. Hij (ik nam aan dat het een hij was gezien zijn kleur en grootte) zette heel voorzichtig een grote, oranje poot vooruit. Er zat een knik in een van zijn oren, alsof hij een ontsteking had gehad die niet goed was genezen. Helaas een veelvoorkomend probleem bij zwervkatten.

Ik kwam wat dichterbij, ging op mijn hurken zitten en stak een hand uit om hem te lokken. Ik wou dat ik nog kattensnoepjes in mijn tas had. Er was een tijd dat ik geen stap buiten de deur zette zonder dat mijn tas uitpilde van de blikken kattenvoer en doosjes Temptations. Ik zag hem

aarzelen. De situatie inschatten. Langzaam tilde hij één poot op...

‘Maddie!’ De stem van mijn vader verbrak de stilte. De kat rende terug naar zijn schuilplaats en ik zuchtte. Toen stond ik op en draaide me om.

‘Wat is er, pap?’

‘Als opa klaar is: we zitten in de auto.’ Hij wees naar de zwarte limousine die stond te wachten op het middenpad van de begraafplaats. Mijn moeder, zussen en tante zaten al. ‘Neem gerust de tijd.’

Uiteraard bedoelde hij: *we moeten nu echt gaan*. Ik stak mijn duim op ten teken dat ik het begrepen had. Hij stapte weer in. Een paar meter verderop stond opa Leo bij het graf van mijn oma. Met gebogen hoofd en gevouwen handen nam hij afscheid, iets wat daarnet, met iedereen erbij, niet had gekund. Ik besloot om hem nog wat tijd te gunnen, wat mij de gelegenheid gaf om de kat nog een keer te lokken. Trouwens, ik vond het vreselijk om die kist zo boven dat gat in de aarde te zien hangen. Ik wist wel dat oma’s ziel er niet in lag, maar het zag er zo definitief uit. En zo claustrofobisch.

Ik trok mijn zwarte vest wat strakker om me heen en had spijt dat ik een jurk had aangetrokken en geen broek. Zeker omdat ik er geen panty onder aan had. Ik heb een hekel aan panty’s. Hoewel het al tegen juni liep, hing de kou nog in de lucht, aangewakkerd door de zeewind die in de bomen ruiste. Het hoorde er nu eenmaal bij op een eiland, met overal water, dat maar langzaam opwarmde na de kou van de winter in New England. Het weer hielp vandaag ook niet mee. We hadden de hele dag al buien gehad en de lucht was vochtig. Ik hoopte maar dat de rode kat ergens droog kon zitten.

Ik schrok op van een beweging tussen de graven. Mijn rode makker was er nog. Rustig deed ik een paar stappen in de richting van het oranje oortje dat boven een van de stenen tevoorschijn piepte. ‘Kom eens hier, vriendje,’ riep ik zachtjes.

De kat liep rond de grafsteen alsof hij tikkertje met zichzelf speelde en keek nieuwsgierig naar me. Ik zag dat hij zijn kansen afwoog. Kan ik haar

vertrouwen? Of niet? Weer maakte hij een piepkleine beweging in mijn richting en wéér deed een harde stem ons opschrikken.

‘Leo! Goed, dat ik je zie.’

Ik hield een vloek binnen en draaide me om. Een kleine, wat oudere man die me vaak bekend voorkwam, liep met soepele stappen op opa af die nog steeds met gebogen hoofd bij het graf stond. Door het bleke gezicht, het witte, dunner wordende haar en de bril zou ik zeggen: eind zestig. Hij zag eruit of hij een hevige, maar inmiddels zo goed als verloren strijd aan het leveren was tegen de pondjes rond zijn middel.

Zonder enthousiasme keek opa op van de kist. ‘Dag Frank,’ zei hij. Hij knikte de ander toe, maar stak zijn hand niet uit. ‘Bedankt dat je gekomen bent.’

De kat was intussen verdwenen. Ik gaf het maar op en ging naar opa om hem te redden van de bezoeker waar hij duidelijk weinig zin in had.

‘Gecondoleerd, Leo,’ zei Frank. Ik hoorde een zweem van een Iers accent. ‘Lucille was een bijzondere vrouw. Een goede Ierse.’

Op gaf een licht knikje als bevestiging. Zijn ogen waren ineens vochtig. ‘Ken je mijn kleindochter Madalyn nog?’ vroeg hij met een knikje naar mij.

Met een glimlach draaide Frank zich naar mij. ‘Natuurlijk, al is het lang geleden. Frank O’Malley, mocht je het vergeten zijn. Voorzitter van de ondernemersvereniging hier op Daybreak Island.’ Hij zette zijn borst een beetje op en gaf me een kus op de wang. Zijn adem rook naar wijn. Om elf uur in de ochtend. ‘Gecondoleerd met je oma.’

‘Bedankt,’ zei ik.

Frank zette zijn bril wat rechter en wendde zich weer tot opa. ‘Als alles straks weer een beetje normaal is, moeten we nodig verder praten over het huis,’ zei hij. ‘Onder het genot van een hapje.’

Het klonk haast als een bevel. Ik probeerde niet te fronsen en keek naar opa. Ik had geen idee waar het over ging, maar ik kende opa als iemand die zich niet zomaar liet commanderen. Wie het probeerde, kreeg De Blik:

een wilde streep van witte, borstelige wenkbrauwen boven nijdig fonkelende ogen waar de gewone twinkeling uit verdwenen was. Hij had De Blik vaak genoeg nodig gehad tijdens zijn dienstjaren als commissaris bij de politie van Daybreak Harbor, het grootste van de vier stadjes hier op Daybreak Island. Ademloos wachtte ik af.

Maar De Blik kwam niet. In plaats daarvan liet hij zijn schouders verslagen zakken en sprak er vermoeidheid uit de rimpeltjes rond zijn ogen. ‘Oké,’ zei hij. ‘Bel me maar.’

Frank knikte. ‘Dat zal ik doen,’ zei hij glimlachend. ‘We zorgen dat het in orde komt, Leo.’ Hij gaf opa een klopje op zijn rug en keek mij met opgeheven kin aan. ‘Madalyn.’

‘Maddie,’ mompelde ik nog, maar hij liep al weg. Ik keek naar opa. ‘Waar had hij het over? Wat voor huis? Hoezo, zorgen ze dat het in orde komt?’

Opa Leo keek me aan en trok met zijn mond. ‘Er is iets waar ik al een tijdje met je over wil praten,’ zei hij uiteindelijk. ‘Maar nu niet. Vanavond, onder het eten.’

Ik fronste mijn wenkbrauwen. Er gingen allerlei alarmbellen af. Zijn stem klonk onheilspellend, al probeerde hij te doen of er niets aan de hand was. ‘Oké. Maar is alles...’

‘Ze staan te wachten,’ zei hij met een knikje naar de limousine. Mijn vader was inmiddels weer uitgestapt en keek op zijn horloge. ‘We moeten gaan.’ Hij begon in de richting van de auto te lopen zonder te kijken of ik wel meekwam.

Ik bleef inderdaad staan, al wilde ik hem het liefst achterna rennen, bij zijn arm pakken en vragen wat voor geheim hij had. In plaats daarvan liet ik mijn blik over de begraafplaats dwalen in een laatste poging een glimp van de kat op te vangen, maar ik zag enkel grafstenen. Net toen ik teleurgesteld naar de limousine wilde lopen, hoorde ik een gepiep. Ik stond stil en keek in het rond. Uiteindelijk vielen mijn ogen op de rode kat, die een paar meter van me af op een grafsteen zat. Er sprak rust en wijsheid uit zijn groene ogen. Hij had een prachtige, oranjevacht en was een van

de mooiste katten die ik in tijden had gezien. Hij leek wel een tuinbeeld, zo stil zat hij.

Met uitgestoken hand liep ik op de kat toe. Hij bleef bewegingloos naar me kijken. Bijna kon ik hem aanraken toen mijn vader achter me opdook en ons allebei aan het schrikken maakte. Ik kon wel janken van frustratie.

‘Maddie, wat doe je toch? We zitten allemaal op je te wachten. We moeten nu echt naar huis.’

‘Ik kom eraan,’ zei ik. ‘Nog één seconde.’

Mijn vader zuchtte, maar zei niets meer. Met mijn moeder, mijn zussen en mij was hij er wel aan gewend dat hij weinig in te brengen had.

Ik draaide me weer om, maar blijkbaar had ik mijn drie kansen verbruikt. De kat was weg.

Mijn moeder vond me op mijn oude slaapkamer, waar ik tijdens de condoléance-ontvangst even naartoe was geslopen om mijn mail te checken. Ik had mijn bedrijf verwaarloosd in de tijd dat ik in Massachusetts was. Al vond Ethan Birdsong, mijn compagnon, vast van niet. Je hebt een uitvaart, zou hij zeggen. Wat kan jou het schelen dat de Grapefruit Pucker de Spicy Green Apple heeft ingehaald als ons best lopende product? Maar goed, Ethan is veel te lief.

Samen runden we Goin' Green, een biologische juicebar in San Francisco. We waren nu een dik jaar open en het was de slimste move die ik ooit gedaan had. Op Pier 39 hadden we niet te klagen over de aanloop. We hadden een leuke bar waar mensen graag kwamen om te genieten van ons gezonde assortiment.

Kortom, we hadden het goed voor elkaar.

'Ik dacht wel dat je hier was,' zei mijn moeder en leunde tegen de deurpost. 'Werd het je te veel?'

Ik gooide mijn telefoon op het bed en liet me in de kussens zakken. Mijn moeder had mijn oude kamer omgetoverd tot een beeldige logeerkamer, inclusief decoratieve kussens en bijpassende spreij. Toch miste ik mijn Nirvanaposters en mijn fijne, rode donzen dekbed.

'Eigenlijk wel,' gaf ik toe. 'Jou ook?' Ik kon me het nauwelijks voorstellen, gezien mijn moeders extraverte persoonlijkheid. Maar het was de uitvaart van haar moeder en ik kon me indenken dat dat het anders maakte.

'Veel te veel,' zei ze, terwijl ze binnenkwam en de deur achter zich

dicht schopte. Ze trok de ingetogen baret van haar hoofd, waardoor haar bruine krullen over haar schouders vielen. Vermoeidheid sprak uit haar roodomrande ogen. Ze was afgefallen en zoals haar zwarte rok van haar magere taille hing, zag ze eruit als Stevie Nicks in de clip van Gypsy. Ze kwam naast me zitten en ik gaf haar een knuffel. ‘Ik ben zo blij dat je de tijd had om een paar weken naar huis te komen,’ zei ze.

‘Ik ook.’ Al was ik dit keer weinig in het huis van mijn ouders geweest aangezien ik ervoor gekozen had om bij opa te logeren. Ik wist dat hij het moeilijk zou krijgen als oma dood was, dus wilde ik er voor hem zijn en hem zo goed mogelijk bijstaan. Opa was voor mij de leukste persoon van de hele wereld. Normaal verdeelde ik mijn tijd tussen mijn ouders en opa als ik hier was, zodat niemand zich tekortgedaan zou voelen. Maar nu leek mijn moeder zelfs opgelucht.

‘Ik vind het fijn dat je bij opa bent. Hij heeft je hard nodig. Je bent zijn lievelingskleinkind, weet je dat?’ Ze schonk me een droevige glimlach. ‘Maar laat je zussen dat maar niet horen.’

Ik glimlachte terug. ‘Natuurlijk niet.’

Mijn moeder friemelde aan een draadje in de sprei. ‘Weet je al wanneer je teruggaat?’

‘Ik heb nog geen plannen,’ antwoordde ik. ‘Ethan zegt dat hij alles onder controle heeft en dat ik me niet hoeft te haasten. Dus laat ik het er maar van afhangen hoe het met opa gaat.’ Ik hoopte op een beetje quality-time met hem voordat ik weer zou vertrekken. Ik was hier nu al bijna drie weken, maar onder deze omstandigheden hadden we weinig tijd voor elkaar gehad. De eerste twee weken ging het erom zoveel mogelijk tijd met oma door te brengen, wat mooi was geweest, maar ook hartverscheurend zwaar. Na haar overlijden, eerder deze week, had alles in het teken gestaan van de uitvaart: afspraken maken, foto’s uitzoeken, bloemen bestellen, en alle andere dingen die geregeld moeten worden om iemand een passend afscheid te geven. De meeste avonden vielen we van pure lichamelijke en mentale uitputting al tegen negenen in slaap. Raar toch,

dat de dood slopender kan zijn voor de achterblijvers dan voor de stervende zelf?

Maar ik heb mazzel. Eigen baas zijn betekent in ieder geval dat ik een bepaalde vrijheid heb, maar het is helemaal een zegen om iemand als Ethan te hebben om de honneurs waar te nemen. Hij geeft minstens zoveel om onze zaak als ik.

‘Oké,’ zei ze zonder me in de ogen te kijken.

Er was iets. Mijn moeder was veel te rustig, zelfs voor een begrafenis. Zo doet ze anders nooit. Normaal is ze de coolste persoon die ik ken. Ze houdt van ruigere muziek dan ik, rijdt altijd in vette auto’s en heeft een goede kledingsmaak, en ook voor de rest doet ze precies wat ze wil. Mijn brave vader heeft zijn handen vol aan haar, al sinds de dag dat ze elkaar ontmoetten op de universiteit. Zij was betrokken bij een antioorlogsprotest en hij moest als lid van de ‘studentenhuishouding’ de orde herstellen. Volgens de overlevering had mijn moeder hem een hengst verkocht en nog diezelfde avond nam hij haar mee uit eten. Sindsdien zijn ze onafscheidelijk. Hij was zo verliefd dat hij voor haar op het eiland is komen wonen. Voor mijn vader, geboren en getogen in Pennsylvania, was dat als verhuizen naar een andere planeet. En dat allemaal dankzij haar sprankelende, expressieve persoonlijkheid, waar ik de afgelopen weken alleen weinig van had gemerkt. ‘Wat is er toch, mam?’

Ze aarzelde.

‘Ma-ham, vertel het nou.’

‘Ik maak me zorgen om opa,’ zei ze eindelijk.

‘Om opa? Of hij wel zonder oma kan? Dat begrijp ik,’ verzuchtte ik. ‘Hij zal het niet makkelijk krijgen.’

‘Dat niet alleen. Het gaat... tja... niet zo goed met hem.’

Mijn interesse was gewekt. ‘Hoe dat zo?’

Ze legde haar handen in haar schoot en keek me met een vermoeide blik aan. ‘Het zijn maar kleine dingen, maar het wordt de laatste maanden steeds duidelijker. Een paar van zijn kennissen hebben er al iets over

gezegd en de laatste tijd zie ik het ook. Hij lijkt vaak gespannen. Hij vergeet dingen. Heb jij niks vreemds aan hem gemerkt bij hem thuis?’

Ik had niets gemerkt, behalve zijn passieve houding op de begraafplaats naar Frank O’Malley, plus de vage opmerkingen dat hij met me wilde praten. Ik zei er maar niets over. Het leek me allemaal vrij normaal gezien de ziekte en het overlijden van oma. Wie zou er dan niet een beetje uit zijn doen zijn?’

‘Nee. En ik vind dit geen leuke vraag. Hij heeft veel aan zijn hoofd, mocht je het nog niet doorhebben.’ Ik wist niet waar ze op aanstuurde, maar ik voelde de behoefte om opa Leo te verdedigen. Hij was nog lang niet oud en zeker niet ziek.

‘Maddie, lieverd.’ Ze kneep in mijn hand. ‘Ik snap dat dit niet leuk is om te horen. Zelf ben ik er ook liever niet mee bezig. Ik heb net mijn moeder verloren. Maar het zijn kleine dingen. Onbetaalde rekeningen. Ik heb een factuur van de tuinman zien liggen op het aanrecht. Tweede aanmaning. Hij was vrijwilliger bij de Smaaktocht, maar hij is nauwelijks komen opdagen. Natuurlijk, de laatste tijd had dat te maken met de ziekte van oma. Maar het speelt al langer.’

Onbetaalde rekeningen? Niet komen opdagen? Dat was niets voor opa. Hij was de betrouwbaarheid zelve. Vanwege zijn oude beroep natuurlijk, maar ook omdat hij gewoon zo is. Ik stond op en begon door de kamer te ijsberen. Mijn moeder had een paar spulletjes uit mijn kindertijd bewaard, waar ik altijd graag naar keek als ik thuis was. Een foto van mij en mijn beste vriendin Becky op het strand toen we een jaar of tien waren. Een muziekdoosje met drie poezen erop dat ‘You Light Up My Life’ speelde. Ik wond het op en liet het spelen.

Mijn moeder stond ook op. Ze liep naar me toe, draaide me om en pakte mijn handen. ‘Luister, ik wil niet dat je je zorgen maakt. Maar let een beetje op hem, oké? Alsjeblieft?’ Er stonden tranen in haar ogen.

Het speeldoosje speelde langzamer en kwam uiteindelijk tot stilstand. Ik kneep in haar handen. ‘Oké.’ Ik probeerde opgewekt te klinken. ‘Ik let wel een beetje op hem.’